

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **R. M. S.**, nar. , státní příslušnost Sierra Leone, t. č. bytem x proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. OAM-100/LE-BE02-P11-2014,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. OAM-100/LE-BE02-P11-2014, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 7. 7. 2014 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto usnesení, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost o udělení ochrany byla ve vztahu k České republice nepřipustná podle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu, a dále bylo tímto rozhodnutím určeno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „nařízení č. 604/2013“), je Švýcarská konfederace.

Žalobce namítá, že byl v řízení o udělení azylu zkrácen na svých právech, neboť žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a rovněž ustanovení čl. 3 odst. 2 a čl. 17 nařízení č. 604/2013. Je přesvědčen, že nemůže být předán do Švýcarska, neboť tato země mu již v minulosti neposkytla potřebnou ochranu a navíc mu zde hrozí

dlouhodobé zajištění v imigrační detenci v délce 18, výjimečně i 24 měsíců. Tvrdí tedy, že ve Švýcarsku dochází k systematickým nedostatkům v oblasti azylového řízení, které představují porušení základních lidských práv a svobod. Žalovaný se přitom s touto otázkou dostatečně nevypořádal a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. V tomto bodě žalobce odkazuje na závěry plynoucí z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2014, čj. 45 Az 14/2014-31. Žalobce rovněž namítá, že se rozhodnutí žalovaného, pokud jde o dobu předpokládaného předání do příslušného členského státu, opírá o nesprávné ustanovení čl. 29 odst. 1 nařízení č. 604/2013. Jestliže je totiž žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, musí být předán podle čl. 28 odst. 3 nařízení č. 604/2013 do šesti týdnů. Z tohoto důvodu proto žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí a na tom, že toto rozhodnutí je řádně odůvodněné. Žalovaný aplikoval kritéria nařízení č. 604/2013 a dospěl k závěru, že ČR není státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, ale že tímto státem je Švýcarsko, které svoji příslušnost uznalo. Námitky žalobce vůči standardu azylového řízení postrádají oporu v realitě. Tato země je demokratickým právním státem s dlouhodobě fungujícím azylovým systémem, který nevykazuje žádné zásadní vady. To, že zde žalobci nebyl opakovaně udělen azyl, není důvodem, aby jeho žádost převzala ČR. Zabránění azylové turistice je právě smysl nařízení č. 604/2013.

Krajský soud v Praze na základě podané žaloby dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 2 větu druhou nařízení č. 604/2013 není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Krajský soud v Praze již ve svém rozsudku ze dne 22. 5. 2014, čj. 45 Az 14/2014-31, publikovaném pod č. 3102/2014 Sb. NSS, na který žalobce odkazuje, uvedl, že rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 nařízení č. 604/2013 příslušný jiný členský stát, musí toto své rozhodnutí odůvodnit i z hlediska toho, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013). V podrobnostech krajský soud odkazuje na argumenty uvedené v tomto rozsudku.

Tento závěr je třeba uplatnit i v nyní posuzované věci, kdy žalovaný určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je dle čl. 3 nařízení č. 604/2013 je Švýcarsko, avšak situaci v daném státě neposoudil z pohledu skutečností v tomto článku výslovně uvedených. Soud je však přesvědčen o tom (viz argumenty uvedené v shora zmiňovaném rozsudku), že tuto úvahu v rámci žalobou napadeného rozhodnutí je třeba učinit a jestliže tato úvaha v žalobou napadeném rozhodnutí v konkrétní věci chybí, trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Tyto konkrétní důvody přitom nelze doplňovat až ve vyjádření k žalobě, resp. k takovým důvodům soud nemůže přihlídnout.

Krajský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 76 odst. 4 s. ř. s.). Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval ústní jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. Pro nadbytečnost se soud již nezabýval dalšími námitkami žalobce.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 28. listopadu 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 28. 11. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].